

Прокуратура України
ОФІС ГЕНЕРАЛЬНОГО ПРОКУРОРА

вул. Різницька, 13/15, м. Київ, 01011 факс: (044) 280-26-03
e-mail: office@gp.gov.ua, web: www.gp.gov.ua
Код ЄДРПОУ 00034051

№ _____

На № _____ від _____

Господарський суд Рівненської області
вул. Набережна, 26А, м. Рівне, 33605

Заступник Генерального прокурора
вул. Різницька, 13/15, м. Київ, 01011
код ЄДРПОУ 00034051, тел. (044) 280-26-03
адреса електронної пошти: office@gp.gov.ua
має зареєстрований електронний кабінет у
підсистемі «Електронний суд ЄСІТС»

у справі № 14/312

за позовом

заступника Генерального прокурора
вул. Різницька, 13/15, м. Київ, 01011
код ЄДРПОУ 00034051, тел.: (044) 280-26-03
адреса електронної пошти: office@gp.gov.ua
має зареєстрований електронний кабінет у
підсистемі «Електронний суд ЄСІТС»

в інтересах держави в особі

Фонду державного майна України
вул. Генерала Алмазова, 18/9, м. Київ, 01133
тел. (044) 285-12-74, факс: (044) 286-79-85
адреса електронної пошти: pravo@spfu.gov.ua
код ЄДРПОУ 00032945
має зареєстрований електронний кабінет у
підсистемі «Електронний суд ЄСІТС»

до

Товариства з обмеженою відповідальністю
«ПрикарпатЗахідтранс»
вул. Котляревського, 18, м. Рівне, 33028
код ЄДРПОУ 13990932
тел.: +380(36)263-69-80, +380(36)226-46-78

(інформація про номери засобів зв'язку та адреса електронної пошти відсутня)
має зареєстрований електронний кабінет у підсистемі «Електронний суд ЄСІТС»

Третя особа, яка не заявляє самостійних вимог на стороні позивача:

Міністерство енергетики України

(Міністерство енергетики та вугільної промисловості)

вул. Хрещатик, 30, м. Київ, 01601

ЄДРПОУ 37552996, тел.: (044) 206-38-46,

адреса електронної пошти: kanc@mev.gov.ua

має зареєстрований електронний кабінет у підсистемі «Електронний суд ЄСІТС»

Треті особи, які не заявляють самостійних вимог на стороні відповідача:

Федеральне агентство по управлінню

державним майном Російської Федерації

Нікопольський провулок, б. 9, м. Москва,

Російська Федерація, 109012

(інформація про номери засобів зв'язку та адреса електронної пошти відсутня)

Південно-Західне відкрите акціонерне товариство трубопровідного транспорту нафтопродуктів Російської акціонерної компанії «Транснафтопродукт»

вул. Льва Толстого, 75, м. Самара, 443010

(інформація про номери засобів зв'язку та адреса електронної пошти відсутня)

про визнання права власності на частини нафтопродуктопроводів та їх витребування

Заява

про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами

Рішенням Господарського суду Рівненської області від 30.08.2017 відмовлено у задоволенні позову заступника Генерального прокурора України в інтересах держави в особі Фонду державного майна України (далі – ФДМУ) до Дочірнього підприємства «ПрикарпатЗахідтранс» Південно-Західного

відкритого акціонерного товариства трубопровідного транспорту нафтопродуктів Російської акціонерної компанії «Транснафтопродукт» (далі – ДП «ПрикарпатЗахідтранс») про визнання права власності за державою Україна в особі ФДМУ на частини нафтопродуктопроводів Самара-Західний напрямок та Грозний-Армавір-Трудова, що проходять по території України загальною довжиною 1433 км, витребування частини нафтопродуктопроводів Самара-Західний напрямок та Грозний-Армавір-Трудова, що проходять по території України загальною довжиною 1433 км з володіння ДП «ПрикарпатЗахідтранс», та передачу їх Фонду державного майна України.

Фактичні обставини справи

Нафтопродуктопровід Самара-Західний напрямок побудований як стратегічний об'єкт у 1957 – 1968 роках. До 1987 року він входив до системи Державного комітету СРСР із забезпечення нафтопродуктами.

Відповідно до наказу начальника головного управління по транспорту і постачанню нафти та нафтопродуктів при Раді Міністрів РРФСР від 03.04.1970 № 48а створено Прикарпатське районне управління магістральних продуктопроводів на базі дільниць Південно-Західного управління магістральних продуктопроводів Головнафтопостачу РРФСР.

Постановою Ради Міністрів СРСР від 12.02.1988 № 193 «Про передачу об'єднань, підприємств і організацій скасованого Державного комітету СРСР по забезпеченню нафтопродуктами» до відання Державного комітету РРФСР із забезпечення нафтопродуктами передано Південно-Західне підприємство магістральних нафтопродуктопроводів з усіма підлеглими організаціями, зокрема Прикарпатське районне управління магістральних нафтопродуктопроводів, місто Рівне (Українська РСР).

Після розпаду СРСР Прикарпатському районному управлінню магістральних нафтопродуктопроводів повернуто всі об'єкти Південно-Західного управління магістральних нафтопродуктів у межах України.

На підставі наказу Південно-Західного управління магістральних нафтопродуктопроводів Держкомнафтопродукту РРФСР від 10.03.1992 № 47а «Про перейменування районних управлінь магістральних нафтопродуктопроводів у складі Південно-Західного об'єднання магістральних нафтопродуктопроводів і реорганізацію їх структурних підрозділів» Прикарпатське районне управління перейменовано в Прикарпатську філію Південно-Західного об'єднання магістральних нафтопродуктопроводів.

Згідно з наказом Південно-Західного підприємства магістральних нафтопродуктопроводів Концерну «Роснафтопродукт» від 27.11.1992 № 293 структурному підрозділу Південно-Західного підприємства магістральних нафтопродуктопроводів – Прикарпатському районному управлінню магістральних нафтопродуктопроводів з місцезнаходженням у місті Рівному (Україна) присвоєно статус Дочірнього підприємства, яке перейменовано в Прикарпатське управління «Прикарпаттранснафтопродукт» без зміни функцій та його структурних підрозділів.

Розпорядженням голови Рівненської міської адміністрації від 22.02.1993 № 169 зареєстровано статут Прикарпатського управління

«Прикарпаттранснафтопродукт» Дочірнього підприємства Південно-Західного підприємства магістральних нафтопродуктів концерну «Роснафтопродукт».

Правонаступником Прикарпатського управління «Прикарпаттранснафтопродукт» стало Дочірнє підприємство «ПрикарпатЗахідтранс» Південно-Західного підприємства магістральних нафтопродуктів (у подальшому реорганізоване у ТОВ «ПрикарпатЗахідтранс»), статут якого зареєстровано розпорядженням міського голови м. Рівне від 23.11.2001 № 2790-р.

Основним видом діяльності ДП «ПрикарпатЗахідтранс» визначено трубопровідний транспорт загального користування.

Декларацією про державний суверенітет України від 16.07.1990 проголошено державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежності і рівності у зовнішніх зносинах. Зазначеною Декларацією також проголошено, що земля, її надра, повітряний простір, водні та інші природні ресурси, які знаходяться на території Української РСР, природні ресурси її континентального шельфу та виключної (морської) економічної зони, весь економічний і науково-технічний потенціал, що створений на території України, є власністю народу, матеріальною базою суверенітету Республіки, і використовується з метою забезпечення матеріальних і духовних потреб її громадян.

За пунктами 1, 2 постанови Верховної Ради Української РСР від 06.06.1991 № 1165-ХІІ «Про перехід до юрисдикції Української РСР державних підприємств і організацій союзного підпорядкування, розташованих на території республіки» державні підприємства та організації союзного підпорядкування, розташовані на території республіки, переходять до юрисдикції Української РСР.

Згідно з Указом Президії Верховної Ради України від 30.08.1991 № 1452-ХІІ «Про передачу підприємств, установ та організацій союзного підпорядкування, розташованих на території України, у власність держави» підприємства, установи та організації союзного підпорядкування на території України з прийняттям цього Указу перейшли у державну власність України.

Статтею 1 Закону України від 10.09.1991 № 1540-ХІІ «Про підприємства, установи та організації союзного підпорядкування, розташовані на території України» встановлено, що майно підприємств, установ і організацій та інших об'єктів союзного підпорядкування є державною власністю.

У 1995 році між Урядами України та Російської Федерації укладено Угоду про взаємодію під час експлуатації магістральних нафтопродуктопроводів Самара-Західний напрямок і Грозний-Армавір-Трудова, які проходять по території України, а також виробничо-технологічний зв'язок на них, що експлуатуються підприємствами акціонерної компанії трубопровідного транспорту нафтопродуктів «Транснафтопродукт», яка ратифікована Верховною Радою України у 1999 році.

Відповідно до ст. 21 Закону СРСР від 06.03.1991 «Про власність в СРСР» магістральний трубопровідний транспорт, яким є нафтопродуктопровід, перебував у загальносоюзній власності.

Після проголошення незалежності України магістральний трубопровідний транспорт, що перебуває на території України, зокрема нафтопродуктопроводи Самара-Західний напрямок і Грозний-Армавір-Трудова стали власністю України на підставі правонаступництва.

Згідно зі ст. 7 Закону України «Про трубопровідний транспорт» магістральний трубопровідний транспорт є державною власністю України.

У 2005 році заступник Генерального прокурора України звернувся до господарського суду Рівненської області з позовом про визнання права власності за державою Україна в особі ФДМУ на частини нафтопродуктопроводів Самара-Західний напрямок та Грозний-Армавір-Трудова, що проходять по території України загальною довжиною 1433 км, витребування їх з володіння ДП «ПрикарпатЗахідтранс» та передачу ФДМУ.

Позовні вимоги обґрунтовано тим, що за ст. 21 Закону України від 06.03.1990 «Про власність» магістральний трубопровідний транспорт, яким є спірний нафтопродуктопровід, перебував у загальносоюзній власності. Водночас після проголошення незалежності України з 24.08.1991 магістральний трубопровідний транспорт, що перебував на території України, став власністю України на підставі правонаступництва.

Рішенням господарського суду Рівненської області від **22.03.2011**, залишеним без змін постановами Рівненського апеляційного господарського суду від 25.11.2014 та Вищого господарського суду України від 17.03.2015, **позов задоволено**. Визнано право власності на частини нафтопродуктопроводів Самара-Західний напрямок та Грозний-Армавір-Трудова, що проходять по території України загальною довжиною 1433 км, за державою в особі ФДМУ, витребувано їх з володіння ДП «ПрикарпатЗахідтранс» та передано ФДМУ.

Зазначені судові рішення мотивовані тим, що спірний нафтопродуктопровід належав до загальносоюзної власності, тобто право власності на неї підлягало визнанню за державою Україна. Відповідно до ст. 7 Закону України «Про трубопровідний транспорт» магістральний трубопровідний транспорт є державною власністю України. Відповідачем не надано доказів про те, що право власності на нафтопродуктопроводи, зареєстроване в Державному реєстрі прав, за ДП «ПрикарпатЗахідтранс» чи за будь-якою іншою юридичною особою або іноземною державою.

Рішенням господарського суду Рівненської області від **21.04.2015**, залишеним без змін постановою Рівненського апеляційного господарського суду від 24.06.2015, **задоволено заяву** ДП «ПрикарпатЗахідтранс» **про перегляд за нововиявленими обставинами рішення суду від 22.03.2011**. Указане рішення скасовано, справу призначено до судового розгляду.

Як на нововиявлену обставину ДП «ПрикарпатЗахідтранс» посилалося на те, що ділянка трубопроводу Грозний-Армавір-Трудова з моменту створення вказаного нафтопродуктопроводу була власністю ВАТ «Північно-Кавказький транснафтопродукт», а в 2002 році частина цього трубопроводу, що проходить по території України, була списана з балансу вказаного товариства з наступним демонтажем.

Під час судового розгляду **ухвалою** господарського суду Рівненської області від **18.02.2016** задоволено клопотання ДП «ПрикарпатЗахідтранс» та **призначено інженерно-технічну судово-будівельну експертизу**, проведення якої доручено Державному підприємству «Український державний науково-дослідний і проектний інститут азотної промисловості і продуктів органічного синтезу». На вирішення експертизи поставлено питання, пов'язані з функціонуванням нафтопродуктопроводу, зокрема: **«чи є нафтопродуктопровід новоствореним чи є частиною побудованого за часів існування СРСР?»** та **«чи є нафтопродуктопровід магістральним?»**.

За результатами проведеної експертизи **складено висновок** від **20.03.2017**, який 28.04.2017 направлено до господарського суду Рівненської області.

Рішенням господарського суду Рівненської області від **30.08.2017**, залишеним без змін постановами Рівненського апеляційного господарського суду від 18.12.2017 та Верховного Суду від 30.05.2018, **у задоволенні позову** заступника Генерального прокурора **відмовлено**.

Судове рішення обґрунтовано тим, що ділянка нафтопродуктопроводу Грозний-Армавір-Трудова ніяк не пов'язана з нафтопродуктопроводом Самара-Західний напрямом, оскільки є іншим об'єктом. Спірна частина нафтопродуктопроводу Грозний-Армавір-Трудова не належала відповідачу, а матеріали справи не містять доказів її фактичного існування. Внаслідок переробки частини нафтопродуктопроводу Самара-Західний напрямом, що проходить територією України, було створено нову річ, яка є власністю відповідача. Інша лінійна частина вказаного нафтопродуктопроводу належить відповідачу як приналежність технологічних об'єктів, які зареєстровано на праві власності за відповідачем, і він не є магістральним.

При цьому щодо ділянки трубопроводу Самара-Західний напрямом судом **відмовлено виключно на підставі наданих висновків інженерно-технічної судової експертизи від 20.03.2017**.

Так, урахувуючи висновки експертизи, господарський суд Рівненської області у рішенні від 30.08.2017 вказав, що відповідно до ч. 4 ст. 332 ЦК України якщо вартість переробки і створеної нової речі істотно перевищує вартість матеріалу, право власності на нову річ набуває за її бажанням особа, яка здійснила таку переробку. Тому власником частини нафтопродуктопроводу Самара-Західний напрямом, що проходить по території України, є відповідач, а не держава в особі позивача. Крім того, відповідно до ч. 3 ст. 7 Закону України «Про трубопровідний транспорт» об'єкти магістрального трубопровідного транспорту, побудовані за кошти комунальних підприємств або приватних суб'єктів господарювання, належать таким комунальним підприємствам або приватним суб'єктам господарювання на праві власності.

Підстави для перегляду судових рішень за нововиявленими обставинами

Відповідно до ч. 1 ст. 320 ГПК України рішення, постанови та ухвали господарського суду, Вищого суду з питань інтелектуальної власності, якими закінчено розгляд справи, а також ухвали у справах про банкрутство

(неплатоспроможність), які підлягають оскарженню у випадках, передбачених Законом України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», що набрали законної сили, можуть бути переглянуті за нововиявленими або виключними обставинами.

Згідно з п. 2 постанови Пленуму Верховного Суду України від 27.01.1981 № 1 об'єктом перегляду судових рішень за нововиявленими обставинами можуть бути рішення суду незалежно від виду провадження, ухвали суду першої інстанції (про відмову в прийнятті заяви, закриття провадження в справі, залишення заяви без розгляду та з інших питань, якщо вони перешкоджають подальшому рухові справи), що набрали законної сили.

Пунктом 2 ч. 2 ст. 320 ГПК України передбачено, що підставою для перегляду судового рішення за нововиявленими обставинами є **встановлений вироком або ухвалою про закриття кримінального провадження та звільнення особи від кримінальної відповідальності**, що набрали законної сили, **факт надання завідомо неправильного висновку експерта**, завідомо неправдивих показань свідка, завідомо неправильного перекладу, фальшивості письмових, речових чи електронних доказів, що потягли за собою ухвалення незаконного рішення у цій справі.

Відповідно до постанови Великої Палати Верховного Суду від 30.06.2020 у справі № 19/028-10/13 підставою перегляду судових рішень за нововиявленими обставинами є не недоліки розгляду справи судом (незаконність та/або необґрунтованість судового рішення, постанови чи ухвали, неправильне застосування судом норм матеріального права, порушення норм процесуального права), а те, що на час ухвалення рішення суд не мав можливості врахувати істотну обставину, яка могла суттєво вплинути на вирішення справи, оскільки учасники розгляду справи не знали про неї та, відповідно, не могли надати суду дані про неї. Тобто перегляд справи у зв'язку з нововиявленими обставинами має на меті не усунення судових помилок, а лише перегляд вже розглянутої справи з урахуванням обставини, про існування якої стало відомо після ухвалення судового рішення.

Нововиявлені обставини – це матеріально-правові факти, на яких ґрунтуються вимоги і заперечення сторін, а також інші факти, які мають значення для правильного вирішення спору і від яких залежить виникнення, зміна чи припинення прав і обов'язків осіб, що беруть участь у справі. До аналогічного висновку дійшов і Верховний Суд у справі № 1440/2291/18 (постанова від 04.02.2021).

Питання про те, які обставини можна вважати істотними, є оціночним і вирішується судом у кожному конкретному випадку з урахуванням того, чи ці обставини могли спростувати факти, покладені в основу судового рішення, та вплинути на висновки суду під час його ухвалення таким чином, що якби вказана обставина була відома особам, які беруть участь у справі, то зміст судового рішення був би іншим.

Нововиявлені обставини характеризуються такими ознаками: наявність на момент звернення заявника до суду з позовом і під час розгляду справи судом; не могли бути відомі ані особі, яка заявила про це в подальшому,

ані суду, що розглядав справу; мають істотне значення для правильного вирішення спору.

У справі № 14/312 такою нововиявленою обставиною є факт **надання завідомо неправильного висновку інженерно-технічної судової експертизи від 20.03.2017.**

Так, **вироком Баглійського районного суду м. Дніпродзержинська Дніпропетровської області від 18.04.2024** у справі № 991/8131/21 затверджено угоду про визнання винуватості між прокурором Спеціалізованої антикорупційної прокуратури та обвинуваченою Конопліною О.В, визнано її винуватою у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 365-2 КК України, та призначено покарання у вигляді 5 років позбавлення волі з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю, пов'язаною з наданням публічних послуг на строк 1 рік, без конфіскації майна. На підставі ст. 75 КК України Конопліну О.В. звільнено від відбування основного покарання у вигляді позбавлення волі з випробуванням на іспитовий строк 1 рік.

Ухвалою від 18.04.2024 Конопліну О.В. звільнено від кримінальної відповідальності за ч. 2 ст. 384 КК України у зв'язку із закінченням строків давності.

Установлено, що **Конопліна О.В.**, будучи повідомлена про кримінальну відповідальність, передбачену ст. 384 КК України за дачу завідомо неправдивого висновку експерта, що підтверджується її особистим підписом, **достовірно знаючи, що складений нею висновок інженерно-технічної судової експертизи від 20.03.2017 у справі № 14/312 містить неправдиві відомості, особисто підписала його як голова експертної комісії, а отже як особа, яка надає послуги експерта.**

Вирок набрав законної сили 20.05.2024.

Зазначеним вироком встановлено, що під час проведення експертизи Конопліною О.В. було з'ясовано, що указаний трубопровід є магістральним, він не є новоствореним об'єктом, а був побудований (в основному) під час існування СРСР.

Водночас у подальшому, переслідуючи мету отримання неправомірної вигоди для ДП «ПрикарпатЗахідтранс», у порушення пунктів 2.2, 2.3. Інструкції про призначення та проведення судових експертиз та експертних досліджень, затвердженої наказом Міністерства юстиції України від 08.10.1998 № 53/5, Конопліна О.В., діючи в інтересах ДП «ПрикарпатЗахідтранс», змінила указаний висновок, у якому зазначила, що:

- частина нафтопродуктопроводу Самара-Західний напрямок, яка проходить територією України, була побудована (в основному) під час існування СРСР, але за рахунок грамотної експлуатації, своєчасних усунень дефектів на базі регулярних технічних обстежень, заміни обладнання і трубопроводів, що вичерпали свій ресурс, технічного переоснащення і реконструкції існуючих об'єктів, а також будівництва нових, нафтопродуктопровід, що експлуатується та утримується відповідачем, фактично є новим об'єктом, переробленим за його кошти;

- до складу магістральних трубопроводів входять головні насосні станції, які розташовані, як правило, на майданчиках постачальників нафтопродуктів, проміжні насосні станції і кінцеві насосні станції. Проте на трасі нафтопродуктопроводу Самара-Західний напрям, що проходить територією України, відсутні головна і кінцева насосні станції, а є тільки проміжні, а об'єкти, що знаходяться у віданні ДП «ПрикарпатЗахідтранс», є нафтопродуктопроводом, який не є магістральним, оскільки не функціонує як єдина система та не може бути використана за призначенням у розриві з іншими частинами нафтопродуктопроводу Самара-Західний напрям, які перебувають поза межами України;

- розташована на території України ділянка вказаного нафтопродуктопроводу по суті є лише об'єктом магістрального трубопровідного транспорту, який функціонує у нормальному технологічному режимі завдяки реконструкції /технічного переоснащення/ поліпшенням, зробленим ДП «ПрикарпатЗахідтранс» за його кошти.

За результатами проведеної експертизи **висновок від 20.03.2017 у наведеній редакції 28.04.2017** направлено до господарського суду Рівненської області.

Отже, факт надання завідомо неправильного висновку експерта існував на момент розгляду справи до ухвалення судового рішення.

Про факт завідомо неправильного висновку експерта від 20.03.2017, яке лягло в основу судового рішення, не могло бути відомо ні прокурору, який пред'явив позов, ні суду, що розглядав справу. На час ухвалення рішення від 30.08.2017 суд не мав можливості врахувати вказану обставину, яка могла суттєво вплинути на вирішення справи, оскільки про її існування стало відомо після ухвалення судового рішення за результатами досудового розслідування у кримінальному провадженні та винесення вироку в справі № 991/8131/21.

Крім того, до моменту надання суду зазначеного висновку експерта матеріалами справи було підтверджено про те, що нафтопродуктопровід Самара-Західний напрям належав до загальносоюзної власності СРСР, у встановленому законом порядку будь-яким органам або організаціям незалежно від форм власності не передавався, є магістральним трубопровідним транспортом, та відповідно до ст. 7 Закону України «Про трубопровідний транспорт» є державною власністю України. Виходячи із статусу вказаного нафтопродуктопроводу він не міг належати до об'єктів права інших форм власності.

Південно-Західне підприємство магістральних нафтопродуктопроводів концерну «Роснафтопродукт», не будучи власником майна, не мало права передавати Прикарпатському управлінню «Прикарпаттранснафтопродукт» об'єкти нафтопродуктопроводу Самара-Західний напрям, що проходить по території України, а могло розпоряджатися лише майном, яке знаходилось у його власності, а не державним майном, що перебувало у загальносоюзній власності та яке віднесено до державної власності Україна за законом.

Крім того, відповідно до Закону України «Про трубопровідний транспорт» магістральний трубопровід – це технологічний комплекс, що функціонує як єдина система і до якого входить окремий трубопровід з усіма об'єктами і

спорудами, зв'язаними з ним єдиним технологічним процесом. Магістральний трубопровідний транспорт має важливе народногосподарське та оборонне значення і є державною власністю України.

Таким чином, факт надання **завідомо неправильного висновку інженерно-технічної судової експертизи від 20.03.2017** має істотне значення для правильного вирішення спору в зазначеній справі, оскільки внаслідок покладення його в основу судового рішення від 30.08.2017 частина магістрального нафтопродуктопроводу Самара-Західний напрямок вибула з державної власності.

Указана обставина є нововиявленою, має суттєве значення для вирішення справи, вона достовірно встановлена особливим процесуальним способом і є такою, що вказує на незаконність та необґрунтованість судового рішення, якенабрало законної сили.

За своєю юридичною суттю нововиявлені обставини є фактичними даними, що в установленому порядку спростовують факти, покладені в основу судового рішення. Ці обставини мають бути належним чином засвідчені, тобто підтверджені належними і допустимими доказами.

Процедура скасування остаточного судового рішення у зв'язку з нововиявленими обставинами передбачає, що існує доказ, який раніше не міг бути доступний, однак він міг би призвести до іншого результату судового розгляду. Особа, яка звертається із заявою про скасування рішення, повинна довести, що в неї не було можливості представити цей доказ на остаточному судовому слуханні, а також те, що цей доказ є вирішальним (пункти 27 – 34 рішення Європейського суду з прав людини у справі «Праведная проти Росії» від 18.11.2004).

Факт надання завідомо неправильного висновку інженерно-технічної судової експертизи від 20.03.2017 є нововиявленою обставиною відповідно до п. 2 ч. 2 ст. 320 ГПК України, а його наявність має істотне значення для правильного вирішення спору.

Обставини, що обґрунтовують вимоги або заперечення сторін чи мають інше істотне значення для правильного вирішення справи, існували на час ухвалення судового рішення, але не були відомі особам, які беруть участь у справі, а стали відомі тільки після ухвалення судового рішення, є нововиявленими обставинами (постанова Верховного Суду від 22.12.2021 у справі № 910/30/19).

Крім того, факт про те, що цей нафтопродуктопровід є магістральним, частина якого проходить територією України, і ця його частина є державною власністю України, підтверджено рішенням господарського суду Житомирської області від 26.06.2023, залишеним без змін постановами Північно-західного апеляційного господарського суду від 30.10.2023 та Верховного Суду від 31.01.2024, у справі № 906/513/21 про задоволення позову ФДМУ до ТОВ «ПрикарпатЗахідтранс» про визнання за державою в особі Фонду державного майна України право власності на нерухоме майно, що складає технологічний комплекс розташованої на території України частини магістрального нафтопродуктопроводу Самара-Західний напрямок.

З огляду на наведені обставини рішення господарського суду Рівненської області від 30.08.2017 підлягає скасуванню.

Відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 321 ГПК України заява про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами може бути подана учасниками справи з підстави, визначеної п. 2 ч. 2 ст. 320 цього Кодексу, протягом тридцяти днів з дня, коли вирок (ухвала) у кримінальному провадженні набрав (набрала) законної сили.

Ураховуючи, що з 2005 року прокурор є учасником справи № 14/312, відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 321 ГПК України він звертається з заявою про перегляд рішення господарського суду Рівненської області від 30.08.2017 за нововиявленими обставинами.

Оскільки вирок від 18.04.2024 у справі № 991/8131/21 набрав законної сили 20.05.2024, заява про перегляд за нововиявленими обставинами рішення господарського суду Рівненської області від 30.08.2017 у справі № 14/312 подається в межах строку, передбаченого п. 2 ч. 1 ст. 321 ГПК України.

Згідно з п. 2 ч. 3 ст. 325 ГПК України за результатами перегляду судового рішення за нововиявленими обставинами суд може задовольнити заяву про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами, скасувати відповідне судове рішення та ухвалити нове рішення чи змінити рішення.

Ураховуючи наведені обставини, про які зазначено в заяві, рішення господарського суду Рівненської області від 30.08.2017 у справі № 14/312 підлягає скасуванню.

Відповідно до ст. 4 Закону України «Про судовий збір» за подання до суду заяви про перегляд судового рішення у зв'язку з нововиявленими обставинами розмір ставки судового збору становить 150 відсотків ставки, що підлягала сплаті при поданні позовної заяви.

Позовну заяву у справі № 14/312 подано 26.08.2005.

Тоді ставки судового мита обраховувались відповідно до Декрету Кабінету Міністрів України від 21.01.1993 № 7-93 «Про державне мито».

За змістом ч. 2 ст. 3 цього Декрету із заяв майнового характеру, що подаються до господарських судів, сплачувалося державне мито у розмірі 1 відсоток ціни позову, але не менше 6 неоподаткованих мінімумів доходів громадян і не більше 1500 неоподаткованих мінімумів доходів громадян; із позовних заяв немайнового характеру – 5 неоподаткованих мінімумів доходів громадян.

Ураховуючи вимоги цього Декрету та предмет позову у справі № 14/312, за подання позову належало сплатити $(17 * 1500) + (17 * 5) = 25\,585$ грн.

Зазначена сума підтверджена ухвалою Верховного Суду від 16.03.2018 у цій справі.

Тому за подання цієї заяви про перегляд судового рішення у зв'язку з нововиявленими обставинами належить сплатити 38 377,50 грн $(25\,585 * 150\%)$.

З огляду на викладене, керуючись ст. 131-1 Конституції України, ст. ст. 23, 24 Закону України «Про прокуратуру», ст. ст. 56, 320-323 ГПК України.

ПРОШУ

1. Задовольнити заяву про перегляд рішення господарського суду Рівненської області від 30.08.2017 у справі № 14/312 за нововиявленими обставинами.
2. Скасувати рішення господарського суду Рівненської області від 30.08.2017 у справі № 14/312.
3. Прийняти нове рішення, яким задовольнити позовні вимоги заступника Генерального прокурора в інтересах держави в особі Фонду державного майна України до Товариства з обмеженою відповідальністю «ПрикарпатЗахідтранс».
4. Визнати право власності за державою Україна в особі Фонду державного майна України на частини нафтопродуктопроводів Самара-Західний напрямок та Грозний-Армавір-Трудова, що проходять по території України, загальною довжиною 1433 км.
5. Витребувати частини нафтопродуктопроводів Самара-Західний напрямок та Грозний-Армавір-Трудова, що проходять по території України, загальною довжиною 1433 км з володіння ДП «ПрикарпатЗахідтранс», та передати їх Фонду державного майна України.
6. Судові витрати за подання заяви про перегляд судового рішення у зв'язку з нововиявленими обставинами стягнути з відповідача на користь Офісу Генерального прокурора; реєстраційний рахунок UA058201720343190001000000164, відкритий у Державній казначейській службі України (ДКСУ, м. Київ); код ЄДРПОУ 00034051.

Додаток:

1. Копія вироку Баглійського районного суду м. Дніпродзержинська Дніпропетровської області від 18.04.2024 у справі № 991/8131/21 на 9 аркушах.
2. Копія ухвали Баглійського районного суду м. Дніпродзержинська Дніпропетровської області від 18.04.2024 у справі № 991/8131/21 на 5 аркушах.
3. Докази сплати судового збору.
4. Докази направлення копії заяви про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами сторонам у справі.

**Заступник
Генерального прокурора**

Ігор МУСТЕЦА